

Dávid Ibolya interjúja a Heteknek

(Részlet a *Bilincs és póráz – A Gyorskocsi utca című könyvből*)

Pintér után Dávid Ibolyát szerették a legkevésbé. Ami nem meglepő, mert az igazságügy-miniszter azt találta ki, hogy az iskolásokat vigyék kirándulni a börtönökbe, hogy eleve elvegyék a kedvüket a bűnöző életmódtól. Dávid nyilatkozatán a rabok nagyon felháborodtak: ők nem cirkuszi állatok, hogy mutogassák őket. A sajtó kiderítette, hogy az ötlet nem új, csak a miniszter asszony most dicsekedett el vele. Eddig már négyezer általános és középiskolás diák vett részt bűnmegelőzési céllal börtönökbe szervezett rendhagyó osztálykiránduláson. Dávid Ibolya ugyanis már 2000 októberében rendelkezett arról, hogy az iskolák szervezhessenek ilyen programot tanulóiknak. A miniszter asszony szerint ez olyan döbbenetes élmény, ami mindenkit meggondolásra készítet, hiszen a fiatalok megtudják, hogy itt élni nem „leányálom”. – Micsoda lapos, semmitmondó fogalmazás! – kaptam fel a fejemet.

Vastagh Pál korábbi igazságügy-miniszter is megszólalt, döbbenetesnek minősítette Dávid Ibolya elképzelését. Az MSZP-s politikus a Népszabadság 2001. július 23-i száma szerint kijelentette: a kormány büntetőpolitikájának központi eleme az elrettentés, és ennek része a sajátos „tanulmányi kirándulás”. Vastagh felhívta a figyelmet arra, hogy a börtön nem látványosság, az intézmények kapujában nem árulnak rabcsemegét, és az elítélteknek is vannak személyiségi jogai. Arról nem érkezett híradás, hogy Dávid felülvizsgálta volna nézetét. Azt viszont még évekkel minisztersége után is tapasztalhatjuk, változatlanul kiváló véleménnyel van arról, amit a hatalomban tett és arról is, amit gondolt.

*

2006 áprilisában az MDF önállóan indult és mindenki meglepetésére bejutott a parlamentbe. 5,04 százalékot ért el, ezzel négyszázad százalékkal (!) meghaladta az ötszázalékos küszöböt. Ez alkalomból Dávid Ibolya számtalan interjút adott. A Heteknek tett nyilatkozata személyes érintettségem miatt az alábbi levél írására késztetett:

„A Hetek 2006. április 28-i számában jelent meg beszélgetésük Dávid Ibolyával. Bár az interjú számtalan reflexiót elindított bennem, ami azt bizonyítja, mennyire gondolatébresztő és érdekes írásról van szó, terjedelmi okból most csak két, engem közvetlenül érintő bekezdésére reflektálnék. Előrebocsátom, nagyon helyesnek tartom, hogy a mostani eufóriában is – amiben oly könnyű a szerepet másként látni – feltették ezeket a kérdéseket. Még akkor is, ha nem azokra kaptak választ. A válaszok azonban így is igen tanulságosak, olyannyira, hogy nem is tudok elmenni mellettük. A mellébeszélés, a rossz memória, a jogszabályok hiányosnak látszó ismerete jellemzik. Idézem a szóba hozott részt:

– *Amikor 2001-től a kisgazdákat leszalámították Orbánék, Ön még igazságügy-miniszter volt, és nem emlékszem, hogy fölemelte volna a szavát. Vagy amikor például Szabadi Bélát pórázon vitték ország-világ előtt, és a média is valahogy mindig jelen volt. Nem emlékszem, hogy azt mondta volna: jogállamban élünk, eddig és ne tovább. Ezt hogy értékeli öt év távlatából?*

– Egy koalícióban nem lehet minden dolgot kifogás tárgyává tenni. Mi a nagy dolgokból kivettük a részünket, Polt Péter meg nem szavazásától kezdve biztosítottuk, hogy Torgyán ne lehessen köztársasági elnök. Én magam igazságügyi miniszterként nem is akartam belenyúlni konkrét, más tárca hatáskörébe tartozó ügyekbe, fogalmam sem volt, hogy Szabadi Bélával szemben milyen vádak vagy milyen gyanúsítások voltak a rendőrség részéről, szökésétől lehet vagy nem lehet tartani. Ez nem az én feladatomban, nem az én hatásköröm volt.

– *Ha sorsszerűen gondolkodunk, nem ugrott be Önnek, hogy abban az ügyben a másik oldalon állt, most pedig valami hasonló történik az MDF-fel?*

– Nem történik hasonló az MDF-ben. A Fidesz és az MDF között tisztán politikai egymásnak feszülések voltak, minket nem lehetett egyébként sem megvásárolni, sem megkörnyékezni, sem olyan ügyletekbe belevonni, amelyekbe utóbb bele is lehetett bukni.

Az első gondolatomban, ami Dávid megnyilatkozásáról eszembe jutott: miért van egyáltalán szükség igazságügy-miniszterre? Hiszen (eszerint) nincs felelőssége, talán munkaterülete sincs. Azzal foglalkozik, amit fontosnak tart, de ennek listája is igen rövid lehet. Egyrészt azért, mert »egy koalícióban nem lehet mindent kifogás tárgyává tenni«. De azért is rövid a lista, mert sok minden más tárcához tartozik, amibe ő nem akart beleszólni. A feladathányakkor lehet, hogy látnivalóan a koalíciós ügyekben való vélemény-nyilvánításait nevezi meg igazságügy-miniszteri teendőként. Mostani nyilatkozata szerint ugyanis a legfőbb ügyész személyének meg nem szavazásán és Torgyán József köztársasági elnöki álmainak szertefosztatásán kívül nem látja igazságügy-miniszteri feladatait. Tegyük hozzá, hogy Torgyán jelölésével kapcsolatban viszont igencsak túlértékeli saját szerepét.

De az is lehet, hogy a memóriája nem tökéletes. Azt állítja, hogy konkrét ügyekkel miniszterként soha nem foglalkozott, pedig Kunos Péter kegyelmi kérvénye is konkrét ügy. Állítólag fogalma sincs, hogy velem szemben milyen vádak és gyanúsítások fogalmazódtak meg. 2001. június 19-én és november 6-án, amikor felfüggesztették a mentelmi jogomat, ha nem is olvasta volna el a minden képviselőnek postázott kikérő leveleket, de nyilván konzultált a mentelmi bizottság MDF-es tagjával és a plenáris ülésen végighallgatta az indítványt és beszédeimet. Aztán megszavazta kiadásomat. De az is zavaró számomra, hogy lényeges technikai (valójában nagyon is tartalmi) kérdéseket sem ismer az igazságügy-miniszter. Nem tudja, vagy nem emlékezik, hogy éppen az ő miniszteri regnálása alatt hozták létre a Központi Ügyészségi Nyomozóhivatalt, melynek én lettem az első »ügyfele«. Tehát nem a rendőrség, hanem az ügyészség nyomozott, így a rendőrség gyanúkat sem fogalmazhatott meg velem szemben. És nem tudja azt sem, hogy szökésemtől kellett-e tartani.

Ettől azonban még válaszolhatna arra a kérdésre, amit a Hetek feltett. Hogyan történhetett, hogy több alkalommal is odahívták a sajtót, hogy megörökíthesse bilincses-pórázos vezetgetéseimet, ráadásul ki nem takart arccal? Hogyan fordulhat elő egy ún. jogállamban, hogy ezeket a képeket újságolvasók és televíziónézők millióinak folyamatosan bemutatták? Ezzel példátlanul megalázva, emberi méltóságomban megsértve, akkor 95 éves anyámnak is mély szomorúságot okozva. És ezzel egyben az eljárást deformálva: a bűnt »hitelesítve«, a közvélemény előtt előre »elítélve«. Nem ismeri az igazságügy-miniszter az Alkotmányt? Hiszen abban nem alternatív előírásaként szerepel sem az ártatlanság vétele, sem az emberi méltósághoz való és

nem korlátozható jog, sem más emberi jogok. Nem volt feladata és hatásköre? De hiszen az Alkotmány 35. §-a a kormány első számú kötelezettségévé teszi az alkotmányos rend és az állampolgári jogok védelmét.

Ilyen emlékezet- és ismerethiányt tapasztalva még számomra is meglepő, milyen határozottan látja Dávid Ibolya saját pártja és az FKGP történetét. Szerinte az MDF és a Fidesz között csak politikai egymásnak feszülések voltak, őket (az MDF-eseket) nem zsarolhatták. Egészen a legutóbbi időig erről viszont egészen mást hallhattunk a miniszter-asszonytól is. Lásd a Békejobb történetét, majd az állítólagos választási zsarolásokat, ajánlatokat, megfélemlítéseket. Vagy amikor azokról az MDF-es képviselőkről beszéltek, akiket a frakcióvezetőjük »önvédelmi reflexeinek« engedve és »saját hatáskörben« (?!), de a frakció nevében kizárt a képviselőcsoportjukból.

Budapest, 2006. május 7.

Tisztelettel:

Dr. Szabadi Béla”

Budapest, 2009. július 27.

Dr. Szabadi Béla

Forrás: honlap

<http://szabadibela.hu/>